

Макаръ Хаджи Калфа да туря Враня въ кюстендилския санджакъ, ние нѣмаме извѣстия: присъединявана ли е била нѣкога Враня къмъ Константиновото княжество, което е обемало: Велбждъ, Дупница, Трънско, Прѣшово, Жеглигово, Кратово, Злетово, Щипъ, Кочани, Пиянецъ, Малешевъ, Петричъ, Мелникъ, Струмица, Радовишъ, Дойранъ, Боемия, Тиквешъ, Велесъ или не. Знае се само, че слѣдъ Константина Враня, Прѣшово и Иногощъ били заети отъ кесарь Углеша, независимъ войвода, който участвувалъ въ боеветъ срѣщу турцитъ отъ страна на сръбския деспотъ Стефана<sup>1)</sup>.

Градътъ Враня е подпадналъ напълно подъ турска власт на 1 юни 1455 год.<sup>2)</sup> Българската си физиономия обаче, и българския характеръ на своето население той е запазилъ прѣзъ всичкото врѣме на дългото турско владичество. За това свидѣлствуватъ, прѣди всичко, много чужди пжтешественици, които сж намирали въ него българи и само българи. За български градъ смѣтатъ Враня и мнозина сърби до годинитъ, въ които сръбскитъ стремежи къмъ юго-изтокъ и изтокъ взеха прѣднина и поставиха шовинистичнитъ чувства по-горѣ отъ обективната истина. Единъ бѣгълъ погледъ само върху материялитъ, додадени къмъ тази книга, както и къмъ книгитъ, вече не еднажъ цитирани отъ насъ, на уважаемитъ професори Йор. Ивановъ и А. Иширковъ, е достатъченъ да ни убеди въ това. Ако е могло да става дума и за друго население въ този градъ и въ неговата покрайнина, освѣнъ за българско, то е било албанското. И до края на първата половина отъ миналото столѣтие борбата за първенство и надмощие, наврѣмени твърдѣ остра и жестока, се е водила между тия двѣ народности. За сърби не е ставало дума, па и не е могло да става, защото такива е нѣмало, както ги нѣмаше и до деня, въ който Враня, слѣдъ

у нас зове само „Врање“ и да се не зове Голубиѣмъ, али нас један од њих стаде уверивати, да је се звало Голубиѣмъ и оде и донесе једну мапу, у којој доиста, стајаше код имена *Врање* и *Голубине*. По тада, кад год смо с ким о Врању говорили, причали смо да је се у „старо време“ звало Голубиѣм . . . а иста, наши су нам стари причали да је се Врање, од „паметивека“, звало *Врањем*, а да је се Марково кале звало „*Голубиѣв град*“, јер је у њему живео „*војвода Голубиѣ*“. Лесно може да се објасни, слѣдователно, какъ това име е достигнало и до редакцијата на нашия в. „Право“. Тон разказъ иде да подкрѣпи косвено и твърдѣнието ни, че началото на сръбската пропаганда трѣбва да се дири къмъ 1848 год. — Ка историји града Врања и његове околияне, од Јована Х. Василевића, Годишњица Николе Чушића, кн. XVI, 1896 г., стр. 281—282.

<sup>1)</sup> Йор. Ивановъ, стр. 129—130.

<sup>2)</sup> Миличевић, стр. 298. Сжщо — Јован Х. Василевић, стр. 286.